

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2015 r. powodowie E. R., S. R. (1) oraz S. R. (2) wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwot po 2 500,00 zł na rzecz każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powodowie wnieśli również o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż byli uczestnikami imprezy turystycznej na wyspie R. w dniach 18 - 25 sierpnia 2014 roku, organizowanej przez pozwane biuro turystyczne. Powodowie wycieczkę wykupili za pośrednictwem strony internetowej F..pl. (...) umowy powodowie otrzymali dokument o nazwie „warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych”, a także zapoznali się z opisem hotelu (...), w którym mieli zostać zakwaterowani, zamieszczonym na stronie internetowej biura (...). Powodowie podnieśli, iż po przylocie na miejsce okazało się, że faktycznym miejscem zakwaterowania jest budynek o charakterze noclegowni znajdujący się poza kompleksem hotelowym, po drugiej stronie ulicy, który w ocenie powodów nie posiadał standardu czterogwiazdkowego hotelu. Powodowie wskazali, iż na skutek nierzetelnego poinformowania o rzeczywistych warunkach pobytu w hotelu (...) stracili całkowitą przyjemność z urlopu. Nigdy nie zdecydowaliby się na zakup tej wycieczki, gdyby mieli świadomość co do rzeczywistych warunków pobytu na wyspie R.. Powodowie podnieśli, iż na skutek zgłoszonej reklamacji pozwany zaproponował powodom rekompensatę w wysokości 596 zł., uznając tym samym roszczenie powodów co do zasady.

(pozew k. 1-3)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. wniósł o oddalenie wywiedzionego powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana spółka potwierdziła, iż była organizatorem powyższej imprezy turystycznej, której przedmiotem był m.in. pobyt powodów w hotelu (...) na greckiej wyspie – R.. Strona pozwana dowodziła przy tym, że powodowie zarezerwowali pokoje typu annex, definicja tego pojęcia zamieszczona jest w dokumencie „informacje dodatkowe”, co do którego powodowie mieli dostęp i powinni się zapoznać przed zawarciem umowy o imprezę turystyczną. Mając powyższe na uwadze, pozwany zaprzeczył jakoby wprowadził powodów w błąd przy zawieraniu umowy co do warunków zakwaterowania. Z ostrożności procesowej pozwany podnosił, iż nieuzasadnione jest żądanie powodów zadośćuczynienia (odszkodowania) w wysokości 100 % wartości imprezy turystycznej, na którą to kwotę składają się inne niż zakwaterowanie świadczenia: przelot, wyżywienie, ubezpieczenia, atrakcje hotelowe.

(odpowiedź na pozew – k. 23- 28)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 roku E. R. w imieniu swoim i S. R. (1) oraz małoletniego S. R. (2) zwarli, za pośrednictwem centrum rezerwacji fly.pl sp. z o.o. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług turystycznych. Przedmiotem umowy było zorganizowanie przez pozwaną imprezy turystycznej tj. przelotu samolotem, transferu z lotniska do hotelu oraz pobytu 3 osób w okresie od 18 do 25 sierpnia 2014 r. na R., w 4 gwiazdkowym hotelu (...), w pokojach double room annex building. Umowa obejmowała nadto ubezpieczenie turystyczne. Koszt wycieczki wyniósł łącznie 7 440,75 zł. Koszt zakwaterowania w hotelu (...) w okresie objętym umową w pokoju typu annex z wyżywieniem w formie all inclusive wyniósł 4 006,26 zł.

Według katalogu ofertowego w opisie hotelu organizator wskazał, iż pokoje znajdują się w budynku głównym i bungalowach: 169 pokoi standardowych (w budynku głównym i aneksach) i 84 pokoje rodzinne (2 pokoje połączone drzwiami, położone w budynku głównym).

(okoliczności niesporne; dowód: umowa zgłoszenie nr (...) – k. 6, kalkulacja imprezy turystycznej – k. 38, warunki - k.41-43)

Powódka przy rezerwacji imprezy turystycznej szukała informacji dotyczącej definicji pokoi typu annex building, jednakże nic nie mogła znaleźć żadnej konkretnej informacji. Uznała, iż zgodnie z literalnym brzmieniem to pojęcie oznaczać mogło pokoje położone w budynku obok budynku głównym, jednakże na terenie kompleksu hotelowego, posiłkowała się informacjami zawartymi w ofercie imprezy turystycznej.

Po rezerwacji wycieczki powódce została doręczona za pośrednictwem poczty e –mail umowa – zgłoszenie oraz warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych. Zgodnie z warunkami uczestnictwa w imprezach turystycznych klient przed podpisaniem umowy zobowiązany jest do zapoznania się z m.in. „informacjami dodatkowymi” zawartymi w katalogu lub na stronie internetowej Organizatora.

(dowód: zeznania w charakterze strony E. R. utrwalone w wersji elektronicznej na płycie CD, 00:07:26 – 00:22:33, zeznania B. G. złożone na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 r. utrwalone w wersji elektronicznej na płycie CD, 00:03:03 – 00:11:00)

W informacjach dodatkowych, zamieszczonych na stronie internetowej (...) Sp. z o.o. wskazano, iż budynek annex jest to budynek znajdujący się na terenie kompleksu hotelowego lub w jego bliskiej odległości (na przykład oddzielony ulicą), usytuowany na uboczu, oddalony od budynku głównego i infrastruktury hotelu (np. restauracji, basenu). Może on różnić się wyglądem i wyposażeniem w stosunku do budynku głównego. Pokoje (np. ekonomiczne, promo, promocyjne, anex, (...)) znajdujące się we wskazanym budynku są najczęściej w promocyjnej cenie. Pokój anex to pokój w promocyjnej cenie, którego wyposażenie zbliżone jest do pokoju standardowego, jednakże może mieć on niższy standard, mniejszą powierzchnię, gorszy widok z okna i/lub nie mieć balkonu. Pokoje znajdują się poza głównym budynkiem hotelu i dalej od infrastruktury.

(dowód: informacje dodatkowe, wskazówki i ułatwienia k. 47)

Po przylocie powodowie zostali zakwaterowani w budynku, w którym znajdowały się jedynie pokoje sypialniane, położonym poza kompleksem budynku głównego hotelu. Aby skorzystać z atrakcji hotelowych – basenów, animacji oraz w celu spożycia posiłków powodowie musieli przejść przez ruchliwą ulicę na teren, na którym znajdował się budynek główny. E. R. oraz S. R. (1) obawiali się o bezpieczeństwo swojego 9 - letniego wówczas syna, dlatego też nie pozwolili mu przechodzić samemu przez jezdnię, co w głównej mierze ograniczało możliwość samodzielnego poruszania się chłopca po kompleksie. Powodowie byli niezwykle rozczarowani zaistniałą sytuacją. Powódka tuż po zakwaterowaniu próbowała interweniować u rezydentki oraz u obsługi hotelowej, otrzymała jedynie odpowiedź, iż po uiszczeniu dodatkowej opłaty rodzina będzie mogła przenieść się do budynku znajdującym się na terenie głównego hotelu.

Konieczność przemieszczania się z budynku, w którym powodowie nocowali na teren kompleksu hotelowego była dla nich bardzo uciążliwa. Powodowie odczuwali dyskomfort z tym związany i nie mogli w pełni cieszyć się z wyjazdu. Pomimo niezadowolenia z warunków zakwaterowania powodowie korzystali z basenów, plaży, wyżywienia.

(dowód: zeznania w charakterze strony E. R. utrwalone w wersji elektronicznej na płycie CD, 00:07:26 – 00:22:33, zeznania w charakterze strony S. R. (1) utrwalone w wersji elektronicznej na płycie CD, 00:22:33 – 00:25:13)

Podobne negatywne odczucia co do konieczności przemieszczania się na teren kompleksu w celu spożywania posiłków i korzystania z atrakcji hotelowych miały inne rodziny zakwaterowane w tym samym budynku, co powodowie.

(dowód: zeznania świadka A. K. (1) k. 87-88, zeznania świadka A. K. (2) k. 89-90)

W piśmie z dnia 09 września 2014 roku powódka E. R. wniosła do pozwanego reklamację co do warunków zakwaterowania w hotelu (...) oraz opróżnienia lotu.

(dowód: pismo k. 12-12v)

W odpowiedzi na powyższe pozwany zaproponował powodowi rekompensatę w wysokości 596 zł.

(dowód: pismo k. 14)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przywołanych w treści uzasadnienia, których prawdziwość i treść nie była kwestionowana przez strony postępowania. Pomocnicze znaczenie dla wyjaśnienia okoliczności sprawy należało przypisać zeznaniom osób, które uczestniczyły w organizowanej przez pozwanego imprezie turystycznej. Istotne okazały się więc zeznania świadków A. K. (1) i A. K. (2), którym Sąd dał wiarę. Świadczyli ci – uczestnicy wycieczki na R. i osoby obce dla powodów - w sposób bezstronny i obiektywny zdali relację z przedmiotowego wyjazdu. Mimo, iż świadkowie wykupili udział w imprezie turystycznej u pozwanego przez innego, niż powodowie pośrednika a więc ich zeznania co do wypełnienia przez pozwanego obowiązku informacyjnego nie mogły stanowić podstawy ustalenia tych okoliczności, niemniej jednak zeznania te okazały się pomocne przy wykazaniu negatywnych przeżyć związanych z zakwaterowaniem w budynku poza kompleksem hotelowym oraz uciążliwości z tym związanych, a przez to doznanej przez powodów krzywdy. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powodów złożone w charakterze strony w zakresie w jakim korespondowały pozostałym materiałem dowodowym. Powodowie wypowiadali się spontanicznie, ich zeznania były spójne i logiczne. Wreszcie Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. G., jednakże zeznania te okazały się niewystarczające do wykazania prawidłowości i rzetelności poinformowania powodów o warunkach zakwaterowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powodowie domagali się od pozwanego odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy oraz zadośćuczynienia za zmarnowany urlop, nie ulega bowiem wątpliwości, że celem zawartej przez strony umowy o świadczenie usług turystycznych było zapewnienie powodom przez pozwanego warunków umożliwiających im odczuwanie przyjemności z pobytu na długo planowanym urlopie. Dochodzone pozwem roszczenie oparte jest zatem na art. 5 Dyrektywy Rady nr 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie organizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. Urz. WE L 158 z 23.06.1990) oraz art. 11a ustawy z dnia 19 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (t.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm. – dalej powoływana jako „u.u.t.”). Przepis ten stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 471 k.c. regulującego odpowiedzialność odszkodowawczą dłużnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania w ogólności. Art. 11a u.u.t., został wprowadzony do ustawy, nowelą z 8 grudnia 2000 roku, a jego wprowadzenie podyktowane było koniecznością implementacji dyrektywy 90/134 (P. C., Usługi (...). Komentarz, (...) informacji prawnej Lex 2012). Według art. 11a ust. 1 u.u.t. organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane enumeratywnie wyliczonymi w treści przepisu okolicznościami, które w niniejszej sprawie nie zachodziły.

Umowa o imprezę turystyczną należy do umów, w przypadku których - niejako z samej jej natury - niezmiernie trudno jest zarówno określić, kiedy występuje szkoda oraz jak ustalić jej wysokość. Szkodę w tym przypadku konkretyzuje się przez uznanie, iż jest nią "nieotrzymanie zagwarantowanych w umowie świadczeń albo otrzymanie świadczeń o niższym standardzie czy niższej jakości" (P. Cybula, op. cit.). Problematyczne jest już samo sklasyfikowanie takiego rodzaju szkody jako majątkowej czy też niemajątkowej. Wskazać należy, że prawo polskie przewiduje odpowiedzialności za szkodę niemajątkową wyrządzoną poprzez niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jedynie wówczas, gdy przepis szczególnie wyraźnie to przewiduje. Powołany art. 11 a u.u.t. jest właśnie takim przepisem. Stanowisko to zostało dobitnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 19 listopada 2010 r. (III CZP 79/10, OSNC 2011, nr 4, poz. 41), Sąd ten stwierdził, iż "przepis art. 11a ust. 1 ustawy z 29.8.1997 r. o usługach turystycznych (...) może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. „zmarnowanego urlopu". Nie można zapominać, że podstawowym bodźcem pobudzającym konsumenta do korzystania z imprezy turystycznej jest osiągnięcie korzyści niematerialnej tj. przyjemności wypoczynku, spokoju, relaksu, poczucia komfortu itp. Nieuzyskanie jej na skutek zaniedbań organizatora, a

więc utrata przyjemności (zmarnowanie urlopu) jest często bowiem jedynym uszczerbkiem poniesionym przez konsumenta. Nie bez przyczyny bowiem roszczenie o zadośćuczynienie nazywa się roszczeniem o naprawienie szkody za „utrata przyjemności z wakacji”, „zmarnowany wypoczynek”. Szkoda polega zatem w dużej mierze na zawiedzionych nadziejach co do spodziewanych przyjemnych przeżyć, na utracie możliwości zrelaksowania się w czasie urlopu, będącego stosunkowo krótką przerwą w aktywności zawodowej, na konieczności zajmowania się w to miejsce sprawami niezwiązanymi z wypoczynkiem. Odpowiedzialność biura podróży za szkodę powstaje więc w razie spełnienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności tj. niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powstania szkody oraz wystąpienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zdarzeniem prawnym, za które prawo czyni dany podmiot odpowiedzialnym.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za zmarnowany urlop nie ma precyzyjnych kryteriów i należy uznać - podobnie jak przykładowo przy waloryzacji świadczenia - że wysokość zadośćuczynienia pozostawiona została uznaniu sędziowskiemu. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż roszczenie powodów zostało udowodnione co do zasady, jednakże nie może zostać uwzględnione w żądanej wysokości – w kwocie po 2 500,00 zł dla każdego z nich.

W ocenie Sądu powodowie wykazali, iż doznali krzywdy w związku z zakwaterowaniem ich w budynku położonym po przeciwnej stronie kompleksu hotelowego, do którego można było dostać się jedynie przez ruchliwą ulicę. Rezerwując imprezę turystyczną powodowie nie spodziewali się, że zostaną ulokowani w takich warunkach, inaczej - jak zeznawali E. R. i S. R. (1) nie zdecydowali by się na ofertę u pozwanego biura turystycznego. Powodowie wybierając ofertę mieli nadzieję na relaks oraz wypoczynek na terenie hotelu, tak aby mogli być spokojni o bezpieczeństwo swojego dziecka. Zakładali, że 9 - letni syn będzie mógł samodzielnie korzystać z atrakcji hotelowych, bawić się z innymi dziećmi przy basenie, natomiast gdy będzie spał małżeństwo będzie mogło odpocząć w pobliżu pokoju. Nie można tracić z pola widzenia charakteru umowy – zawartej pomiędzy konsumentami – w tym przypadku powodami i przedsiębiorcą, jakim niewątpliwie jest pozwane biuro turystyczne, na którym ciążyą szczególne obowiązki informacyjne, a których to w ocenie Sądu pozwany w należyty sposób nie dopełnił. Mimo, iż w warunkach uczestnictwa w imprezach turystycznych wskazano, iż klient powinien zapoznać się z informacjami dodatkowymi, jednakże dokument ten nie został doręczony przez pozwanego powodom w formie papierowej, a był udostępniony wyłącznie w formie elektronicznej. Nadto w ofercie katalogowej, w zakładce „pokoje” wskazano jedynie, iż znajdują się one w budynku głównym i bungalowach, dzielące się na pokoje standardowe położone w budynku głównym i aneksach oraz pokoje rodzinne umiejscowione w budynku głównym. Pozwana przyznała, że nie zapoznała się z dokumentem zatytułowanym „informacje dodatkowe”, w którym pozwany próbował wyjaśnić co należy rozumieć pod specjalistycznymi pojęciami, w tym definicją annex buliding i pokoiów typu annex. Jednakże z dokumentu tego nie wynika dokładne określenie tego pojęcia, a sama definicja jest dość ogólna i może wprowadzać w błąd. Mając to wszystko na uwadze Sąd uznał, iż powódka mogła zostać wprowadzona w błąd poprzez niedoinformowanie co do warunków zakwaterowania.

Reasumując, w ocenie Sądu powodowie nie mogli w pełni korzystać z uroków miejsca, w którym mieli spędzić wymarzony urlop dlatego też ponieśli szkodę niemajątkową, której powinien zadośćuczynić pozwany. Mając jednak na uwadze całokształt okoliczności, czyli cenę wycieczki i to, że usługa pozostała spełniona w nienależyty sposób jedynie częściowo, a nie w całości, nie można uznać, iż ich urlop został całkowicie zmarnowany. Powodom zagwarantowano lot, ubezpieczenie, a oni sami korzystali z atrakcji hotelowych i plaży oraz spożywali posiłki w ramach wykupionej oferty. W tym zakresie zatem nie można mówić o nienależyтым wykonaniu umowy przez pozwanego. Co prawda w ramach postępowania reklamacyjnego powódka zgłaszała uwagi co do opóźnień lotów, jednakże w toku postępowania sądowego skoncentrowano się na wykazaniu poniesionej krzywdy z tytułu niewłaściwego zakwaterowania, nie odnosząc się do innych kwestii. Kwoty, których domagali się powodowie z tytułu zadośćuczynienia w łącznej wysokości 7 500,00 zł przewyższają cenę całej imprezy turystycznej (7 440,75 zł), a w znaczącym stopniu cenę jaką powodowie zapłacili za zakwaterowanie (4 006,26 zł). Mając zatem na uwadze ogólne zasady miarkowania zakresu odszkodowania (art. 361 k.c.) Sąd uznał kwoty, których domagali się powodowie z tytułu zadośćuczynienia za nadmiernie wygórowane i zasądził na ich rzecz kwoty po 1 000,00 zł jako adekwatne tytułem zadośćuczynienia, biorąc pod uwagę konkretne realia niniejszej sprawy. Jest to przy tym kwota o odczuwalnej ekonomicznie wartości. Żądanie w wyższej kwocie nie

mogło zostać uwzględnione z uwagi na to, że oprócz rozczarowania z części hotelowej, w której powodowie zostali zakwaterowani nie spotkały ich dalej idące niegodności i przykrości.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 455 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie tylko częściowego uwzględnienia przez Sąd dochodzonego w pozwie roszczenia, koszty procesu podlegają stosunkowemu rozdzieleniu pomiędzy stronami.

W niniejszej sprawie strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu według przedłożonego spisu kosztów.

Stosownie do treści art. 109 § 1 k.p.c. roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeśli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Jednakże o kosztach należnych stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego sąd orzeka z urzędu. W myśl § 2 zd. 1 komentowanego przepisu orzekając o wysokości przyznanych stronie kosztów procesu, sąd bierze pod uwagę celowość poniesionych kosztów oraz niezbędność ich poniesienia z uwagi na charakter sprawy. Strona nie ma obowiązku udokumentowania wysokości kosztów wymienionych w spisie. Spis podlega jednak kontroli sądu na podstawie art. 233 k.p.c. (zob. orzeczenie SN z dnia 31 marca 1955 r., I CZ 316/54, OSN 1955, nr 4, poz. 89; postanowienie składu siedmiu sędziów SN z dnia 27 listopada 2002 r., III CZP 13/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 6, z glosą A. Nowaka, M. Praw. 2004, nr 24, s. 1150). Swobodę sądu w kwalifikowaniu kosztów jako niezbędnych ograniczają zatem wskazania zawarte w art. 98 § 2 i 3 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu należało uznać za uzasadnione koszty niezbędne do obrony praw powodów w zakresie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł, powiększone o opłatę skarbową w kwocie 17,00 zł oraz opłatę sądową od pozwu w wysokości 375,00 zł. Sąd uznał, iż zwrot pozostałych kosztów, w tym kosztów stawiennictwa na rozprawę jest nieuzasadniony. Po pierwsze stronie przysługuje zwrot kosztów związanych ze stawiennictwem nakazanym przez Sąd, co w niniejszej sprawie odnieść można jedynie do rozprawy w dniu 14 grudnia 2015 roku. Po drugie strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, iż rzeczywiście koszt ten poniosła, np. poprzez złożenie kserokopii dowodu rejestracyjnego, rachunku ze stacji paliw itp. Odnosząc się zaś do żądania zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie powiększonej o podatek VAT to wskazać należy, iż takie roszczenie przysługuje jedynie pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu.

Powodowie dochodzili w niniejszej sprawie od pozwanego kwoty 7 500,00 zł, zaś ich żądanie zostało uwzględnione co do kwoty 3 000,00 zł, co oznacza iż wygrali proces w 40 %.

Poniesione przez strony koszty procesu wyniosły łącznie 2 809,00 zł (powodowie ponieśli koszty w łącznej kwocie 1 592,00 zł, a pozwany – w kwocie 1 217,00 zł). Skoro więc powodowie wygrali niniejszy proces w 40 %, to taką część tych kosztów, a więc 1 123,60 zł powinien ponieść pozwany. Natomiast powodowie, którzy przegrali proces w pozostałych 60 %, powinni ponieść ich część, odpowiadającą kwocie 1 685,40 zł. Dlatego Sąd orzekł, jak w pkt. 2 sentencji, zasądzając od powodów na rzecz pozwanego tytułem zwrotu części kosztów postępowania w sprawie po ich stosunkowym rozdzieleniu kwotę 93,40 zł stanowiącą różnicę między wysokością kosztów, które w toku postępowania ponieśli (1 592,00 zł), a wysokością tych kosztów, które stosownie do wyniku postępowania w sprawie, powinni byli ponieść (1 685,40 zł).

Mając na uwadze wszystkie przytoczone w niniejszym uzasadnieniu okoliczności faktyczne i prawne, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.